

(1990-1993) de la Societat Catalanonord-americana. També ha ocupat el càrrec de vicepresident de l'Associació d'Hispanistes Canadencs (1979-1981). Des de l'any 1988, pertany a la Reial Societat del Canadà.

És membre corresponent de l'Institut d'Estudis Catalans des del 9 de juny de 1997.

Marie-Claire Zimmermann

Nada a Brest (Finisterre, França) el 1937. Per raons de salut d'un familiar, passà gran part de la seva infantesa a l'Alta Cerdanya i, malgrat la prohibició explícita del seu pare, aviat aprengué la llengua de la terra.

Estudià lletres a la Sorbona i el 1961 obtingué l'*Agrégation d'Espagnol*. En especial, demostrà interès per la poesia catalana i castellana. Del 1963 al 1970 exercí la docència a la Sorbona.

El 1967 es casà amb l'historiador Michel Zimmermann, membre corresponent també de l'IEC, de qui prengué el cognom. Tots dos feren una llarga estada a Barcelona (1971-1974) com a col·laboradors de la Casa de Velázquez. Passà molt de temps a la Biblioteca de Catalunya, treballant intensament sobre la

poesia d'Ausiàs March, aconsellada per Pere Bohigas. Retornada a París, reprengué el tema d'Ausiàs March, sobre el qual anà publicant contribucions que la crítica rebé sempre amb elogis. La culminació de la corba fou la seva celebrada tesi d'Estat a la Sorbona (*La solitude d'Ausiàs March. Recherches sur la naissance et le devenir d'un style dans la poésie ibérique*, 1984), que marcà època en els estudis d'hispanística de França i en els de catalanística.

De *maître-assistante* a la Universitat de París-Sorbona passà a catedràtica a la Universitat de Lilla (1987). Finalment, un nou concurs la dugué a ocupar la primera càtedra de Llengua i Literatura Catalanes de la Universitat de París-Sorbona (1991). Aquesta circumstància féu que fos designada directora del Centre d'Estudis Catalans de la Sorbona (1992). Actualment, exerceix ambdues funcions (la càtedra a la Universitat i la direcció del Centre).

És autora de més d'un centenar de publicacions (articles, treballs, conferències, etc.), com «Du divertissement chez Ausiàs March et chez ses successeurs (fin XVe début XVIe): du rêve de cour-théâtre au théâtre de cour», al col·loqui internacional «La fête et l'écriture» (Universitat de Provença, desembre 1985); «La reconstruction romanesque du lien familial dans *La plaça del Diamant* de Mercè Rodoreda», *Ibérica* (1992); l'obra *Poesie espagnole moderne et contemporaine* (1995) i «Estil i consciència crítica en l'obra de Xavier Fàbregas», *Homenatge a Xavier Fàbregas* (1996). Ha fet també traduccions (*La barcarolle s'achève*, de Pablo Neruda; *Chants pour le Vietnam*, 1967).

El seu interès per la poesia no es limita al poeta quatrecentista, sinó que s'ha ocupat tam-

bé d'uns altres temes. Pel que fa a la literatura moderna, s'ha concentrat en la poesia de Pere Gimferrer («Barcelone dans l'oeuvre de Pere Gimferrer: lieux de mémoire et métaphores identitaires», a *La ville dans le monde ibérique et ibéro-américain*, 1995). No obstant això, la seva dedicació màxima continua essent Ausiàs March, de qui ha esdevingut una de les primeres figures especialitzades.

Gràcies a la col·laboració de Marie-Claire Zimmermann, la Universitat de París s'ha ofert a ser la seu del Col·loqui Internacional de Llengua i Literatura Catalanes, previst per a l'any 2000.

Ha rebut el Premi Catalònia de l'IEC (1993) pel conjunt dels seus treballs sobre literatura catalana.

És membre corresponent de l'Institut d'Estudis Catalans des del 9 de juny de 1997.

Max W. Wheeler

Nat a Londres el 1946.

Es formà als Estudis Universitaris Catalans, a la Universitat de Barcelona i a la d'Oxford. Es llicencià en aquesta darrera el 1972 i s'hi doctorà el 1975 amb la tesi *Some rules in a generative phonology of modern Catalan*, que obtingué el Premi Nicolau d'Olwer de l'IEC i fou la base del seu llibre *Phonology of Catalan* (1979).

El 1971 guanyà una beca per a fer una estada de divuit mesos a Barcelona amb l'objectiu d'estudiar la llengua i la literatura catalanes. Des de l'any 1989, és professor de lingüística a l'Escola de Ciències Informàtiques i del Coneixement de la Universitat de Sussex (Gran Bretanya). Anteriorment, ho havia estat a la Universitat de

Liverpool (1973-1989), on engegà els estudis de lingüística.

Com a professor de lingüística general, ha fet cursos de les més diverses disciplines lingüístiques (de la lingüística estricta a la psicolingüística i la sociolingüística, la fonètica i la fonologia, la lingüística històrica i algunes altres). Ha orientat la seva activitat de recerca cap a la fonologia i la morfologia de les llengües romàniques, especialment del català, i cap a la teoria del canvi lingüístic, qüestions sobre les quals ha publicat molts articles en revistes i altres publicacions especialitzades, tant europees com catalanes («Els estudis catalans a les universitats de les illes Britàniques», *Estudis de Llengua i Literatura Catalanes*, 1982; «Els enllaços fònics: un nou plantejament», *Folia Phonetica*, 1984; «Catalan sandhi phenomena», *Sandhi Phenomena in the Languages of Europe*, Berlín, 1986; «Changing inflection: Verbs in north west Catalan», *Hispanic Linguistic Studies in honour of F. W. Hodcroft*, 1993; «La primera persona del present d'indicatiu, pot haver-hi més a dir-ne?», *Miscellània d'homenatge al professor Antoni M. Badia i Margarit*, 1996, etc.).